

"Ja Hän sanoi kaikille: "Jos joku tahtoo Minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon Minua." Luuk.9:23

Itsensä kieltäminen tässä ajassa ei ole mitenkään muodissa. Toisten kieltämistä esiintyy jonkin verran, mutta, kun täytyisi laittaa itsensä likoon, luopua oikeuksistaan tai ottaa vastuuta valinnoistaan, se onkin jo hyvin vaikeaa. Itsekeskeisyydessämme ajaudumme palvomaan vain omia tarpeitamme, haalien rikkautta, kunniaa ja valtaa. Jeesus opetti ristinsä kantamisen yhteydessä sanoen:

"Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä Minun tähteni, hän pelastaa sen. Sillä mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voitaisi omaksensa koko maailman, mutta saattaisi itsensä kadotukseen tai turmioon"? Luuk.9:24-25

Eikö olekin vaikea luopua omasta, varsinkin silloin, kun omistaa paljon. Ihminenhän luonnostaan haluaa enemmän ja lisää, eikä tyytyisi mihinkään. Samoin asennemaailmassa saatamme itsepintaisesti pitää kiinni totutuista ja ehkä omasta mielestä oikeista ajatuksista, "mutta joka kadottaa elämänsä Minun tähteni" - antaa viitettä siihen, että meidän tulee asettaa asenteemme, ajatuksemme ja tekemme Hänen eteensä punnittavaksi. Ristin kantaminen on siis itsensä kieltämistä – sellaisesta, mikä on Jumalan tahtoa vastaan, ja taas ojentautumista sitä kohti, mikä olisi Jumalan tahto elämässämme.

Taasen - "ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon Minua" - kertoo, ettemme voi seurata Häntä pelkästään sunnuntaisin, tai esimerkiksi silloin, kun satumme olemaan hyvällä tuulella. Joka päivä - viittaa jokaiseen hetkeen ja tilanteeseen. Se on tietoista valintaa siitä, että kuulumme Jeesukselle, seuraan häpeämättä Häntä, kaikista heikkouksistanimikin huolimatta. Jeesus jatkaakin opettaen:

"Sillä joka häpeää Minua ja Minun sanojani, sitä Ihmisen Poika on häpeävä, kun Hän tulee omassa ja

Isänsä ja pyhän enkelien kirkkaudessa." Luuk.9:26

Perusteeltaan ristin kantaminen on osaltaan myös Jeesuksen sanojen asettamista pää-auktoriteetiksi. Jumala on ilmaissut tahtonsa Sanassaan, ja siinä voin osoittaa kantavani ristiäni, että uskon ja noudatan Hänen sanaansa.

Minun ristini kantaminen ei ole sitä, että julistan sanaa toisille, vaan sitä, että opetan itseäni tutkien, mitä Sana opettaa minulle, ja miten noudattaisin sitä joka päivä. – Miehenä tiedän, mitä Sana opettaa erityisesti minulle esimerkiksi suhteessani vaimoani kohtaan. "Miehet, rakastakaa vaimojanne" - on Jeesuksen opetuksen mukaan jokapäiväistä toimintaa, ei vain silloin, kuin vaimo sattuu olemaan hyvällä tuulella. Ristin kantaminen on Sanan noudattamista silloinkin, kun se tuntuu hullulta.

*Sana rististä on hulluutta niille, jotka joutuvat kadotukseen, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima. 1.Kor.1:18[*JKR]*

Jumala on antanut joitain tehtäviä niin miehelle, kuin naisellekin. Siinä voimme kysyä itseltämme, olemmeko valmiita kantamaan oman osuutemme joka päivä, vai vaadimmeko toisen ristin kantamista enemmän? Jeesushan ei pyytänyt meitä *kyttäämään* toista, kuinka toinen kykenee kantamaan osansa, vaan Hän opetti, että itse tulee kantaa oman ristinsä.

Ristin kantaminen saattaa olla myös osaltaan heikkouden kantamista. Taipumukset nurjuuteen, vihamielisyyteen tai ahneuteen ja ylpeyteen, saattavat esimerkiksi olla alueita, joita täytyy joka päivä valvoa Jumalan edessä. Toiselle risti voi olla myös palvelutehtävä siinä osassa, missä elää elämänsä tilanteita. Miten paljon esimerkiksi puoliset voivat palvella toistansa juuri sellaisessa, mikä on toisen parasta. Omahyväisyys ja itsensä kieltämisen unohtaminen saattaa koitua tuhoisaksi parisuhteelle. Niin usein puolisoilla saattaa olla toisilleen vaatimuksia ja käskyjä, mutta kumpikaan ei ymmärrä keskittää ristin kantamista omaan itseensä, jolloin he molemmat palvelisivat toinen toistaan.

Ristin kantaminen ei tarvitse aina sanoja. Raamattu tunteeekin evankelioinnissa "sanoittakin voittamisen" (1.Piet. 3:1) ja taas toisaalla puhutaan rakkautesta, että meidän "ei tulisi rakastaa sanalla ja kielellä, vaan teossa ja totuudessa." (1.Joh.3:18) - Niin monet tilanteet menevät vain eteenpäin ryhtymällä toimimaan, ja lopettaen selittelemiset, tekosyiden keksimiset, omien mielipiteiden esille tuomiset jne. Maailmassa on valloillaan oppi, että täytyy

puhua ja puhua. Parisuhteita ja eri tilanteita neuvotaan ratkomaan puhumalla, mutta uskon Raamatun olevan enemmän oikeassa siinä, että tulee toimia enemmän, kuin puhua. Älkäämme tässä mukautuko maailmanmielen mukaan, vaan uudistukaamme Hänen tahtonsa mukaan. (Room.12:2, 1.Piet.1:14) En tarkoita, ettei mistään saisi puhua, ja etteikö puhuminen tietyssä määrin olisi toimiva työkalu tilanteisiin, mutta usein on vain niin, että ojentautuminen "teossa ja totuudessa" omasta puolesta Sanan linjauksen mukaan on paras ja toimivin vaihtoehto.

Olenko tänään ottanut ristini, ihan itseni kanssa ja itseäni nähden? Olenko kieltänyt itseltäni sopimatonta, ja olenko uskossa ojentautunut sitä kohti, mitä Hänen sanansa opettaa? Miten käsittelen pettymyksiä, loukkauksia ja toisten heikkouksia? Olenko valmis kärsimään, rakastamaan ja kantamaan kuormaa, niin kuin Kristus kantoi edestäni syntivelkani?

On lohdullista katsella esikuvaa ristin kantamisesta Jeesuksen astellessa kohti Golgatan kumpua. Muistamme, miten Hänen inhimilliset voimansa eivät riittäneet oman ristinsä kantamisessa loppuun saakka, vaan Hän tarvitsi toisen apua. Usein löydämme itsemme ristin alta, voimattomina ja maahan kaatuneina. Kuitenkin Jeesuksen risti kannettiin lopulliseen päämääräänsä, ja niin mekin voimme luottaa - yhdessä toinen toistemme kanssa, kannamme ristiamme, kunnes lopulta saavumme perille.

Jeesus ei jättänyt ristinsä kantamista nähdessään edessään mahdottoman tehtävän. Meidän osuutemme on paljon vähäpätöisempiä ja vaatimattomampia. Voisimmeko edes yrittää tehdä sen vähäisen, mitä meille on annettu? Voisimmeko elää mieliksi puolisolle, tehdä valintoja, jotka ovat hyväksi lapsillemme ja voisimmeko ajatella, miten voisimme auttaa tai rohkaista lähimmäistä, joka kaipaa apua tai lohdutusta?

Missä voisin elää todeksi tänään ristini kantamista? Olisiko minun ristini myös osaltaan hyväksyä tilanteita ja asioita, jotka vielä eivät ole hyvin, tai minun mieleni mukaisia? Voisinko vain vaieten kärsiä, odottaa hiljaisuudessa Herran apua? (Ps.62:2, Valit.3:26, Ef.4:1-4) – Otaiko sinä tänään ristisi, seuraten Jeesusta sen kanssa, olipa se sitten heikkoutta tai osaasi olla toisen tukena, tai kenties ojentautumista Jumalan Sanan mukaan?

